

Arrest

nr. 298 661 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SADEK OMAR
Louisalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BOAMAH, die loco advocaat A. SADEK OMAR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Pakistaanse nationaliteit.

Zij betrad het Belgisch grondgebied op onbekende datum.

Eerdere verblijfsprocedures werden negatief afgesloten. Zo werd op 10 maart 2016 een beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 175 872 van 6 oktober 2016.

Op 25 februari 2021 werd aan de verzoekende partij een bevel tot teruggrijping afgeleverd, nadat zij werd tegengehouden op de luchthaven van Zaventem, komende van Abu Dhabi.

Op 13 september 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar vader, de heer B. M. J., met Belgische nationaliteit.

Op 8 maart 2023 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2022 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Gujranwala

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar vader van de Belgische nationaliteit, de genaamde B., M. J. (...), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid. 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt. ’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

- Attest dd. 09.03.2020 van de Deputy Commissioner Gujranwala (Pakistan) - Revenue & Land Record Department, stellende dat betrokkene geen verblijfs-, commerciële-, of landbouweigendommen op haar naam heeft, en stelt het dat betrokkene nooit een eigendom of bedrijf als erfenis verkreeg. Stelt dat betrokkene om die reden geen bron van maandelijks of jaarlijkse inkomsten heeft.

- Loonfiches op naam van de heer B., M. J. - de referentiepersoon - bij de firma Kessel-Lo Foods NV voor de maanden februari tot en met juli 2022.

- Attest niet ten laste van OCMW dd. 08.08.2022 voor de betrokkene, dd. 16.08.2022 voor de referentiepersoon, dd. 16.08.2022 voor de echtgenote van de referentiepersoon - genaamde M., M. (...), dd. 16.08.2022 voor de broer van de betrokkene - genaamde B., A. J. (...).
- Bewijs stortingen in verleden:
 - o Attest dd 21.09.2009 van inschrijving betrokkene schooljaar 2005 - 2006 onthaalklas anderstalige nieuwkomer Sint-Albertuscollege
 - o Schoolattest dd 21.09.2009 betrokkene Sancta Maria instituut voor het schooljaar 2006-2007
 - o Verklaring Sint-Lukas Kunsthumaniora dd 24.09.2009 stellende dat betrokkene jaar 4 en 5 daar volgde + studentenkaart betrokkene (zonder datum)
 - o Getuigschrift SYNTRA Antwerpen - Vlaams Brabant dd 24.06.2013 betrokkene Ondernemerstraject beroepskennis
 - o Attest SYNTRA Antwerpen - Vlaams Brabant betrokkene dd. 02.07.2019 voor de cursus florist en bedrijfsbeheer. Dit attest vermeldt dat de betrokkene het inschrijvingsgeld heeft betaald.
 - o Bezoekerskaart PCVO West-Vlaanderen op naam betrokkene, zonder datum
 - o Verschillende deelcertificaten PCVO West-Vlaanderen op naam betrokkene binnen de opleiding Design en textiel, tussen 08.11.2010 en 17.04.2013.
 - o Aansluitingsfiche Bank van de Post dd 18.02.2010 op naam van de betrokkene. Vermeld beroep: student + bankkaart van de betrokkene
 - o Overschrijvingsbewijs Dexia - gegevens onleesbaar
 - o Doktersattest op naam betrokkene dd 08.09.2010 o Verkoopbewijs Optiek Spaas, zonder datum, zonder betaalspecificatie, op naam betrokkene
 - o Verschillende aankoopbewijzen NMBS, betaald met het bankrekeningnummer van de betrokkene tussen 08/11/2012 en 25.08.2016: geen bewijs ten laste van de referentiepersoon, daar dit betaald werd met de bankkaart van de betrokkene zelf.
 - o Overschrijvingsbewijs van 161 euro ten voordele van PCVO West-Vlaanderen dd 22.04.2013, zonder identificatie noch mededeling: niet in overweging te nemen bewijsstuk daar niet duidelijk is door wie dit betaald werd en met welke finaliteit.
 - o Overschrijvingsbewijs van 430 euro ten voordele van SYNTRA dd 22.11.2012, betaald door B. M. (referentiepersoon) o Overschrijvingsbewijs van 265 euro ten voordele van SYNTRA dd 20.03.2014, betaald voor betrokkene, niet af te leiden door wie dit betaald werd dus niet in overweging te nemen.
 - o Overschrijvingsbewijs van 46 euro ten voordele van PCVO dd 12.06.2013: niet in overweging te nemen bewijsstuk daar niet duidelijk is door wie dit betaald werd en met welke finaliteit.
 - o Verschillende overschrijvingsbewijzen ten voordele van DKV Belgium tussen 23.12.2020 en 25.08.2021: niet in overweging te nemen bewijsstukken daar niet duidelijk is door wie dit betaald werd en met welke finaliteit.
 - o Verklaring op eer van de coördinator van ROOTS Leuven/De Nomade dd 18.01.2022, betreffende participatie betrokkene in socio-culturele en sportieve activiteiten.
 - o Doktersattest dd 01.08.2022, stelt dat betrokkene sedert april 2014 driemaandelijks op raadpleging komt ter begeleiding van haar ouders.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Vooreerst wat het onvermogen betreft, legt de betrokkene een attest voor uit Pakistan dd 09.03.2020. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 25.02.2021 tegengehouden werd aan de grens en overgebracht werd naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel. Betrokkene werd op 05.03.2021 gerepatrieerd naar Islamabad (Pakistan). Het voorgelegde paspoort van betrokkene - uitgereikt te Pakistan en met geldigheid van 01.07.2021 tot 30.06.2026 - bevat geen inreisstempels, waardoor het onduidelijk is wanneer zij het Rijk is ingereisd. Betrokkene duikt voor het eerst terug op in het kader van de huidige aanvraag, zijnde op 13.09.2022. Derhalve dateert het attest onvermogen van te ver voor de huidige aanvraag om nog relevant te kunnen zijn. Ze werd immers op 05.03.2021 gerepatrieerd naar de herkomstregio en duikt hier pas terug op anderhalf jaar later. Haar situatie in het land van herkomst kan in die tussentijd aldus nog grondig gewijzigd zijn sinds 09.03.2020, waardoor het onvermogen voorafgaand aan de aanvraag niet werd aangetoond. Niets sluit uit dat de betrokkene alsnog een eigendom in de herkomstregio aanschafte. Bovendien gaat het attest enkel over verblijfs-, commerciële-, of landbouweigendommen, en stelt het dat betrokkene nooit een eigendom of bedrijf als erfenis verkreeg. Het attest stelt dan wel dat betrokkene om die reden geen bron van maandelijks of jaarlijks inkomen heeft, maar het gaat dus enkel over inkomsten bekomen uit eigendommen. Het attest

zegt dus niets over potentiële inkomsten verworven uit arbeid of uit uitkeringen. Bovendien valt uit de voorgelegde stukken de burgerlijke staat van de betrokkene niet af te leiden. Het is noodzakelijk dat de betrokkene aantoont dat ze alleenstaande is, om te kunnen uitsluiten dat zij niet ten laste is van een potentiële partner of echtgenoot. Kortom, op basis van het voorgelegde attest, werd het onvermogen van de betrokkene in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, allerminst bewezen.

Wat betreft de bewijzen van materieel/financieel ten laste zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst geldt hetzelfde. De bewijzen ten laste dateren van heel ver terug en zijn dus niet relevant om het ten laste voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen. Vooreerst zijn de stukken van voor datum 30.06.2012 overbodig, daar betrokkene toen nog onder de 21 jaar was en het ten laste zijn niet dient aangetoond te worden volgens bovenvermeld wetsartikel. Uit de andere stukken blijkt dat de betrokkene opleidingen volgde in België. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de referentiepersoon deze opleidingen bekostigde en dat de betrokkene als student ten laste was van haar vader. Hiervan ligt slechts één bewijsstuk dd 22.11.2012 voor en dit is uiteraard niet voldoende. Bovendien blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit de in- en uitreisstempels van het oude paspoort van de betrokkene - uitgereikt te Pakistan en met geldigheid van 25.03.2016 tot 24.03.2021 - dat zij tussen 16.04.2016 en tot voor de aanvraag gezinshereniging in Pakistan verbleef en geregeld naar België reisde, voor haar mogelijk zonder een inreisvisum daar zij over een Italiaanse verblijfskaart voor onbepaalde duur beschikt. Er ligt voor die periode geen enkel bewijsstuk betreffende geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar de betrokkene in Pakistan voor, waardoor het financieel/materieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging geenszins werd aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.09.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De andere recente toegevoegde bewijzen voor België (overschrijvingen DKV, doktersattest dd. 01.08.2022 en de verklaring op eer) kunnen het ten laste zijn van de referentiepersoon evenmin bewijzen, daar dit geen bewijzen financiële steun betreffen die fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van de betrokkene. Bovendien gaat dit over de situatie in België en zegt dit niets over het ten laste zijn in het land van herkomst.

Kortom, betrokkene heeft niet op overtuigende wijze aangetoond (1) onvermogen te zijn geweest van voor haar komst naar België van in haar land van herkomst (2) noch heeft zij aangetoond reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in haar land van herkomst (3) noch toont zij aan ten laste te zijn van haar vader in België.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een Belg overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980 niet verwerven.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. . Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“1.1. Rejet de la situation de la requérante pour ce qui concerne les faits antérieurs au 30 juin 2012.

Dans sa décision litigieuse, l'Office des étrangers estime que tout ce qui est antérieur au 30 juin 2012 doit être rejeté parce que la requérante était âgée de moins de 21 ans.

Pourtant, il existe bien une continuité entre la situation antérieure au 30.06.2012 et la situation présente, continuité qui permet de comprendre l'état de dépendance globale de la requérante vis-à-vis de son père : dépendance financière, matérielle et affective.

Il est important que la situation de la requérante soit considérée dans son ensemble pour comprendre la réalité qui était la sienne lorsqu'elle a introduit sa demande de regroupement familial en septembre 2022 : l'état de dépendance vis-à-vis du père existe depuis l'enfance et s'est poursuivie à l'âge adulte, sans interruption.

Sa présence en Belgique quasi continue et l'état de dépendance vis-à-vis de son père ont rendu impossible l'établissement d'une situation financière ou professionnelle dans un autre pays.

Il ressort des documents déposés par la requérante à l'appui de sa demande de regroupement familial, que son arrivée en Belgique remonte à 2005 et que depuis lors, elle a toujours été présente sur le territoire belge et ce jusqu'à sa demande de regroupement familiale en septembre 2022.

Même s'il y a eu des voyages en Italie et au Pakistan, il s'agissait toujours de voyages de courte durée qu'elle était contrainte d'effectuer en raison de sa situation de séjour.

Il n'était donc pas possible pour la requérante, dans le cadre de ces voyages de courte durée d'établir et de consolider une situation professionnelle et financière au Pakistan (ou en Italie).

Il n'était pas non plus possible d'envisager des études supérieures dans un autre pays, compte tenu de sa présence en Belgique.

Tout cela démontre une situation ancrée en Belgique, pays où se trouve tous ses centres d'intérêts et où se trouve sa famille, incluant son père dont elle est dépendante.

Les racines de la requérante se trouvent en Belgique avec sa famille nucléaire et cette réalité est attestée par les pièces du dossier.

En décidant de scinder la situation de la requérante en deux périodes et de rejeter celle antérieure au 30.06.2012, l'Office des étrangers commet une erreur manifeste d'appréciation dans la mesure où le passé de la requérante est nécessaire pour comprendre sa situation de dépendance actuelle.

La requérante, âgée de plus de 21 ans, est donc bien à charge de son père conformément à l'article 40bis, §2, 3° de la loi et cette dépendance actuelle trouve ses racines dans son passé, et se poursuit dans son présent.

Par conséquent, force est de constater que la décision de l'Office des étrangers est inadéquatement motivée sur ce point.

1.2. Absence de la requérante entre le 05.03.2021 et 13.09.2022

L'Office des étrangers estime qu'il y a lieu de rejeter l'attestation émanant des autorités pakistanaises constatant que la requérante ne possède aucun bien immobilier parce que ladite attestation date du 09.03.2020 ; l'Office des étrangers soutient à cet égard que cette dernière a été rapatriée vers le Pakistan le 05.03.2021 et qu'elle ne réapparaît plus en Belgique avant le 13.09.2022.

Cette assertion est fausse et contredite par les pièces du dossier.

En effet, les attestations du CPAS sont datées de juin 2021, septembre 2021 et novembre 2021 (voir pièce 3.9) et supposent que la requérante se soit présentée personnellement auprès de cet organisme pour obtenir lesdites attestations.

Des paiements vers DKV concerne également une situation postérieure à mars 2021.

Il est donc impossible pour la requérante d'avoir établi une situation patrimoniale au Pakistan puisque son séjour dans ledit pays n'était que temporaire.

Pour rappel, la famille nucléaire de la requérante se trouve en Belgique ; Il en résulte que ses attaches familiales au Pakistan ne sont que superficielles et éloignées ;

D'ailleurs, l'Office des étrangers aurait dû tenir compte de l'absence de lien dans le pays d'origine et de l'existence d'une vie familiale en Belgique (voir infra).

De plus, et cela n'est pas contesté par l'Office des étrangers, l'on compte également l'attestation de ROOTS LEUVEN qui date du 18.01.2022 (et donc antérieure au 13.09.2022) et l'attestation du docteur de la requérante datant du 01.08.2022 (soit antérieure au 13.09.2022), confirmant que depuis 2014, la requérante se rend à des consultations trimestrielles accompagnée de ses parents (nous le soulignons).

Il faut donc constater que l'Office des étrangers n'a pas correctement analysé les documents qui lui ont été soumis et que par conséquent, la décision contient des erreurs importantes, rendant sa motivation inadéquate.

1.3. Seule une preuve datée du 22.11.2012 concerne un paiement effectué par le père de la requérante

L'Office des étrangers estime que de l'ensemble des documents déposés par la requérante, un seul document concerne un paiement effectué par son père en sa faveur; il s'agit du paiement de 430 € effectué le 22.11.2012 à SYNTRA AB CAMPUS (voir pièce 3.4 – 3) premier tiret).

Contrairement à ce qui est soutenu par l'Office des étrangers, il ne s'agit pas du seul paiement où le père de la requérante est clairement identifié.

En effet, tous les frais de transport de la requérante pour la période de 2012 à 2016 ont été pris en charge par son père, où le nom de ce dernier est expressément mentionné (voir pièce 3.6).

1.4. Il n'y a pas de transferts bancaires vers le Pakistan, pays d'origine.

La requérante a vécu la majeure partie de son existence en Belgique comme le démontre les pièces déposées à l'appui de sa demande, ainsi que son dossier administratif.

La requérante avait même introduit une demande de régularisation sur pied de l'article 9bis en 2015 en raison de la durée de son séjour en Belgique et de la présence de sa famille sur notre territoire (voir pièce 3.5).

Il en résulte que les voyages vers le Pakistan n'étaient que de courte durée et que cela ne justifiait pas l'envoi de fonds par transferts bancaires.

Notons que la requérante n'a pas de domicile au Pakistan et que lorsqu'elle se rend dans ledit pays, elle séjourne temporairement chez des membres éloignés de sa famille ; cette situation ne pouvant être que temporaire.

Le seul constat qu'il n'existe pas de transferts bancaires en faveur de la requérante vers le pays d'origine, le Pakistan, n'exclut pas un état de dépendance de celle-ci vis-à-vis de son père, sachant que celle-ci a pratiquement toujours vécu en Belgique.

En ne tenant pas compte de cette situation propre à la requérante, l'Office des étrangers n'a pas correctement motivé sa décision, sachant qu'il est tenu de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

Ce faisant, l'Office des étrangers s'est livré à une erreur manifeste d'appréciation rendant sa décision inadéquatement motivée.

1.5. Conclusion

L'Office des étrangers a écarté tous les documents antérieurs au 30 juin 2012 et a rejeté tous les documents produits par la requérante postérieurement à cette date.

L'Office des étrangers a considéré que la requérante n'avait pas fourni des preuves concluantes de son état de dépendance parce qu'elle n'a pas produit des transferts bancaires vers le pays d'origine ou qu'elle n'a pas produit des documents où le bénéficiaire et la personne ayant effectué le paiement étaient clairement identifiés.

L'Office des étrangers a considéré la requérante comme une personne provenant du Pakistan faisant table rase de son vécu en Belgique qui remonte à l'enfance.

Ce séjour n'a été interrompu que par des voyages de courte durée vers l'Italie et le Pakistan pour des raisons administratives mais le point d'ancrage de la requérante est bien la Belgique où réside légalement sa famille nucléaire composée de ses parents et de son frère (voir pièce 2.4 – composition de ménage).

De cette situation, l'Office des étrangers n'a pas tenu compte.

L'état de dépendance vis-à-vis de son père résulte des documents produits par la requérante parce qu'en sa qualité d'étudiante ou en suivant des formations, elle ne pouvait pas travailler et générer des revenus. Elle ne pouvait pas non plus travailler en raison de sa situation de séjour.

Elle a toujours vécu avec ses parents et son frère en Belgique ; cela est démontré par les pièces du dossier.

En outre, c'est à tort que l'Office des étrangers soutient que le fait d'avoir été domiciliée avec ses parents à un moment donné, ne démontre par un état de dépendance.

En effet, la domiciliation n'est possible que lorsque l'étranger est titulaire d'un titre de séjour ou d'un document couvrant provisoirement son séjour, tel que l'attestation d'immatriculation dans le cadre d'un regroupement familial.

En revanche, dans les faits, la requérante a toujours vécu avec ses parents indépendamment de la question de la domiciliation ; or force est de constater, que de façon générale, l'Office des étrangers n'a pas tenu compte de la situation concrète de la requérante mais s'est borné à une analyse littérale et scindée des pièces du dossier, sans les mettre en relation et sans apprécier les spécificités propres du cas qui lui était soumis.

Il a été jugé par le Conseil du contentieux des étrangers dans un arrêt du 21.01.2022, n° 267 007 :

La notion de relation de dépendance de nature à justifier un séjour, ne se limite pas à une dépendance financière, mais doit s'entendre de manière plus large comme pouvant désigner une dépendance matérielle, logistique, affective, ... en sorte que lors de son examen, la partie défenderesse doit prendre en considération l'ensemble des circonstances pertinentes avancées (...).

Il faut constater que dans le cas d'espèce, l'Office des étrangers n'a pas tenu compte de l'ensemble des circonstances propres à la requérante dont le séjour en Belgique remonte à 2005 mais s'est contenté d'une analyse littérale, inadaptée à la situation concrète et restrictive.

Il est également important de relever que les parents de la requérante n'envisagent d'abandonner leur fille à son sort et que par conséquent, la décision de l'Office pose un problème affectif et moral à l'ensemble de la famille.

En ce qui concerne l'obligation de motivation et le principe de bonne administration qui en découle, l'on rappelle la doctrine suivante :

« La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 LE qui dispose que « les décisions administratives sont motivées. » Elle se déduit de la loi du 22 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela consiste « en l'indication dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision (art.3). Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate

sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation. Cette exigence de fond se déduit de la formulation de l'article 3 de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs qui vise « les considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle repose aussi sur un principe général de droit administratif selon lequel la motivation doit être adéquate. Le CCE s'assure que la motivation, et par là l'examen du dossier, n'est ni incomplète, ni erronée, ni en contradiction avec les pièces composant le dossier. La motivation doit répondre aux éléments invoqués et ne peut se limiter à une motivation stéréotypée (...) »

(J-Y CARLIER et S. SAROLEA, *Droit des Etrangers*, Larcier, 2016, p. 660, point 789).

La décision de l'Office des étrangers ne rencontre pas ces exigences et est par conséquent, inadéquatement motivée parce qu'il a été démontré dans le présent recours, que l'examen de la situation de la requérante n'a pas été fait en tenant compte des éléments importants de son dossier.

2. Violation des dispositions légales suivantes :

2.1. Article 40ter § 2, lu en combinaison avec l'article 40bis, § 2, 3° de la loi du 15.12.1980

Pour les raisons présentées supra, la requérante pouvait se prévaloir des dispositions relatives au regroupement familial en tant que « personne majeure à charge » de son père.

Il en résulte que lesdites dispositions légales n'ont pas été respectées par l'Office des étrangers.

2.2. Article 8 de la CEDH

L'existence d'une vie familiale en Belgique est manifeste et bien connue de l'Office des étrangers ; or, force est de constater que cette vie familiale n'a pas du tout été considérée par l'Office des étrangers qui ne l'évoque même pas dans sa décision litigieuse ; Or, il est de jurisprudence constante concernant l'article 8 de la CEDH, que :

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit, comme en l'occurrence, d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37). (...)

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka / Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. (Nous le soulignons)

En l'espèce, aucun examen de la vie privée et familiale de la requérante n'a été fait par l'Office des étrangers.

Il résulte pourtant des pièces du dossier que la requérante peut se prévaloir d'un séjour de longue durée en Belgique avec ses parents et son frère, soit sa famille nucléaire. Il résulte également du dossier administratif que la requérante avant introduit, en 2015 déjà, une demande de regroupement familial fondée sur ses liens familiaux et la durée de son séjour.

La requérante a toujours vécu avec ses parents et son frère en Belgique même si elle n'a jamais pu obtenir de titre de séjour.

Elle a, incontestablement, des liens familiaux solides en Belgique qu'à tout le moins, l'Office des étrangers aurait dû examiner.

Par conséquent, l'article 8 de la CEDH a en l'espèce été violé."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- (...)*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. (...)"

Voor wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" kan naar analogie verwezen worden naar de interpretatie van dit begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Hierin stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin trouwens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33)".

De Raad vermag te verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539: *"Afin d'interpréter ainsi que d'appliquer de manière uniforme les normes de droit interne dont le contenu est identique et qui régissent d'une part les membres de la famille d'un citoyen de l'Union européenne et d'autre part les membres de la famille d'un Belge, le Conseil du contentieux des étrangers peut avoir égard à l'interprétation que donne la Cour de justice de l'Union européenne des dispositions de droit européen, notamment de la directive 2004/38, qui sont transposées par la loi du 15 décembre 1980".*).

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de overige aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste geweest is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens

naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht. De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren. Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

De verzoekende partij voert in haar enig middel aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt dat alles wat voor 30 juni 2012 plaatsvond niet meetelt omdat de verzoekende partij toen geen 21 jaar was. Volgens de verzoekende partij is er wel degelijk continuïteit tussen de situatie voor en na 30 juni 2012. Volgens de verzoekende partij is zij sinds haar kindertijd tot nu afhankelijk van haar vader, zonder onderbreking. Zij stelt dat ze altijd op het Belgische grondgebied heeft verbleven, tot de aanvraag gezinshereniging in september 2022. Zelfs als er reizen naar Italië en Pakistan zijn geweest, ging het volgens de verzoekende partij altijd om korte reizen om administratieve redenen. Het was volgens haar dan ook niet mogelijk om een beroepsmatige of financieel stabiele situatie te creëren in die landen. Volgens de verzoekende partij stelt de verwerende partij dat zij werd gerepatriëerd naar Pakistan op 5 maart 2021 en zij pas terug in België is verschenen op 13 september 2022. Dit klopt niet volgens de verzoekende partij. Zij verwijst naar de CPAS certificaten die dateren van juni, september, en november 2021 en die veronderstellen dat zij zich persoonlijk aanbood bij deze instelling om ze te bekomen. Er zijn volgens de verzoekende partij verder ook betalingen naar DKV na maart 2021. De verzoekende partij verwijst ook opnieuw naar de verklaringen van Roots Leuven van 18 januari 2022 en van de arts van 1 augustus 2022, waaruit zou blijken dat zij sinds 2014 en ook vóór 13 september 2022 in België was. De verzoekende partij stelt verder ook dat er meerdere betalingen zijn gebeurd door haar vader. Hij stond volgens haar ook in voor al haar transportkosten voor de periode 2012-2016, wat volgens haar blijkt uit de stukken. Aangezien zij bovendien naar eigen zeggen maar voor korte tijd in Pakistan was rechtvaardigde dit geen overschrijvingen in die periodes. De vaststelling dat er geen overschrijvingen naar Pakistan zijn gebeurd alleen sluit dan volgens de verzoekende partij ook niet uit dat zij afhankelijk is van haar vader. De afhankelijkheid van haar vader blijkt volgens de verzoekende partij ook uit het feit dat zij als studente niet kon werken of inkomen kon genereren. Zij kon ook niet werken omwille van haar verblijfsstatus. Zij stelt dat zij altijd bij haar ouders en broer in België heeft verbleven. Dat zou volgens de verzoekende partij blijken uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij voert verder aan dat haar ouders niet van plan zijn hun dochter achter te laten. De beslissing van de verwerende partij vormt dan ook een probleem voor de hele familie. De verzoekende partij stelt verder dat geen enkel onderzoek gevoerd werd naar het privé- of familieleven.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“betrokkene niet op overtuigende wijze (heeft) aangetoond (1) onvermogen te zijn geweest van voor haar komst naar België van in haar land van herkomst (2) noch heeft zij aangetoond reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in haar land van herkomst (3) noch toont zij aan ten laste te zijn van haar vader in België.”* De verwerende partij leidt dit onder meer af uit het feit dat de verzoekende partij op 5 maart 2021 gerepatriëerd werd naar de herkomstregio en hier pas terug opduikt anderhalf jaar later. De bewijzen die de verzoekende partij aanbrengt en die dateren van voordien zijn volgens de verwerende partij dan ook

te oud en daarom niet relevant, omdat de situatie van de verzoekende partij kan gewijzigd zijn terwijl zij in haar land van herkomst of minstens niet in België verbleef.

Uit het betoog van de verzoekende partij in haar enig middel blijkt dat zij voorhoudt dat zij België nooit heeft verlaten, tenzij voor korte administratieve reizen naar Italië en Pakistan. Dit gegeven is in casu erg relevant, omdat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aangeeft dat zij vóór de leeftijd van 21 jaar niet moest aantonen ten laste te zijn van haar vader. Aangezien de verzoekende partij werd gerepatriëerd op 5 maart 2021 en niet meer terugkeerde naar België, dient zij in dat geval wel degelijk aan te tonen dat zij ten laste was en dit van in het land van herkomst vóór de aanvraag.

De verwerende partij haalt in de nota met opmerkingen in dit kader terecht aan dat de elementen van het administratief dossier de bewering van de verzoekende partij dat zij in feite continu bij haar ouders in België heeft verbleven, tegenspreken. De verzoekende partij beperkt zich tot de blote bewering dat zij na haar studies niet kon werken en dus geen inkomen kon verwerven. De bewering dat ze steeds op het grondgebied is geweest spreekt de verzoekende partij zelf tegen in haar verklaring van 25 februari 2021 aan de grenspolitie, die een weerslag vonden in de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 25 februari 2021:

“Betrokkene verklaart naar België te komen om er zich te vestigen. Echter betrokkene is niet in het bezit van een Belgische vestigingsvisum (visum type D) of een Belgische verblijfstitel. Op basis van het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de eigen verklaringen van betrokkene blijkt dat zij de afgelopen jaren meermaals een regularisatie op het Belgische grondgebied heeft aangevraagd doch dat deze werden geweigerd.

Betrokkene verklaart dat haar Belgische ouders woonachtig zijn in België. Deze personen zijn effectief woonachtig en ingeschreven in België. Echter gezien dat betrokkene een Italiaanse verblijfstitel heeft kan zij haar ouders voor een kort verblijf bezoeken na de dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken volgens de bepalingen voorzien in het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020. Betrokkene verklaart ook zelf om tijdelijk bij haar ouders in België te zullen logeren en dan door te reizen naar Italië. Zodoende is deze beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

De verklaring van de verzoekende partij zelf van 25 februari 2021 bevindt eveneens in het administratief dossier en vermeldt het volgende:

“Betrokkene reist alleen. Betrokkene zegt op bezoek te komen bij haar ouders en broer dewelke woonachtig zouden zijn te 3020 HERENT, (...). Zelf is zij in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart. In het rijksregister kunnen wij zien dat op het gegeven adres de genaamde B. M. woonachtig is. Hij woont er samen met zijn vrouw en hun zoon. Betrokkene spreekt goed Nederlands maar wij kunnen haar niet terugvinden in het rijksregister. Zij zegt ons dat ze hier een twaalfal jaren heeft gewoond en gestudeerd doch zonder officiële papieren. Er is toen wel alles geprobeerd om de nodige documenten te verkrijgen maar dit is toen niet gelukt. Nu wil ze hiervoor ook terugkomen naar ons land om alles in orde proberen te brengen gezien haar beide ouders ondertussen de Belgische nationaliteit hebben bekomen. Betrokkene zegt een tijdje bij haar ouders te zullen verblijven om dan later door te reizen naar Italië. Hiervoor moet zij nog de nodige tickets aanschaffen.”

Uit deze verklaring blijkt, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de nota met opmerkingen, geenszins dat de reizen van de verzoekende partij die zij zelf beschrijft in haar enig middel, korte tripjes naar Italië en Pakistan waren en evenmin dat de referentiepersoon deze steeds bekostigde. De verzoekende partij meldt hier uitdrukkelijk dat ze louter op bezoek komt, en dus niet woonachtig is bij haar ouders, om op een later tijdstip zich bij hen te willen vestigen. Bovendien geeft zij nergens aan bijzonder afhankelijk te zijn van haar vader. Zij stelde zelf dat *“ze hier een twaalfal jaren heeft gewoond en gestudeerd”*, wat impliceert dat ze hier ondertussen niet meer woont. De verzoekende partij stelde ook *“een tijdje bij haar ouders te zullen verblijven om dan later door te reizen naar Italië”*, wat eveneens impliceert dat zij op dat moment niet bij haar ouders woonde. Op basis van deze gegevens is de Raad dan ook van oordeel dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij sinds haar repatriëring naar Pakistan op 5 maart 2021 naar België is teruggekeerd, met als gevolg dat de verwerende partij geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing met gegevens van het administratief dossier die dateren van vóór die datum. De verzoekende partij maakt met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Deze vaststelling haalt in feite de hele argumentatie van de verzoekende partij in haar enig middel onderuit, aangezien deze gebaseerd is op haar stelling dat zij wel degelijk sinds haar kindertijd samen met haar ouders en broer ononderbroken

in België woont. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat dit niet het geval is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Deze vaststelling maakt in feite dat de verzoekende partij haar hele betoog, dat op deze premisse is gestoeld, niet aannemelijk maakt.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat de verwerende partij daarin stelt dat de gegevens die het ten laste zijn moeten aantonen en die dateren van vóór de verzoekende partij 21 jaar was, irrelevant zijn omdat de verzoekende partij vóór die leeftijd het ten laste zijn niet moest aantonen. Het feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat er een continuïteit bestaat tussen de periode vóór en na haar 21 jaar doet hieraan niets af. De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk welk belang zij heeft bij het betwisten van deze stelling van de verwerende partij. Deze stelt in de bestreden beslissing immers dat zij vóór haar 21 jaar niet moest aantonen dat zij al ten laste was en zij dus vrijgesteld was van deze voorwaarde die enkel geldt voor personen ouder dan 21 jaar.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de verklaring van de arts en de stukken van CPAS (het OCMW), betalingen naar DKV, en de verklaringen van Roots Leuven laat zij na de concrete motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze elementen te weerleggen, en beperkt zij zich in feite tot een loutere herhaling van haar argumenten zoals uiteengezet in haar aanvraag. De verwerende partij motiveerde over deze elementen immers als volgt:

“Verschillende overschrijvingsbewijzen ten voordele van DKV Belgium tussen 23.12.2020 en 25.08.2021: niet in overweging te nemen bewijsstukken daar niet duidelijk is door wie dit betaald werd en met welke finaliteit.” en “De andere recente toegevoegde bewijzen voor België (overschrijvingen DKV, doktersattest dd. 01.08.2022 en de verklaring op eer) kunnen het ten laste zijn van de referentiepersoon evenmin bewijzen, daar dit geen bewijzen financiële steun betreffen die fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van de betrokkene.”

Voor wat betreft de stukken van het OCMW kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij die stukken in persoon is gaan aanvragen, zonder daar zelfs een begin van bewijs van bij te brengen. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering dan ook niet aannemelijk zeker niet gezien voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij sinds 5 maart 2021 wel degelijk in België heeft verbleven.

De Raad merkt ten slotte op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU